

Ważne figury przyszłej chwały

W Izraelu były figurowane błogosławieństwa dla Kościoła i świata: „Cokolwiek przedtem napisano, ku naszej nauce napisano, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę pism nadzieję mieli” – Rzym. 15:4.

Pisma Starego Testamentu obfitują w figury pełne znaczenia. Pan Bóg wybrał naród Izraela, który miał służyć za obraz tego, co Pan Bóg czyni teraz i co ma zamiar jeszcze uczynić dla świata przez Chrystusa i przez Kościół.

Z jednego punktu zapatrywania dwanaście pokoleń Izraela według ciała reprezentowały dwanaście pokoleń duchowego Izraela. – 2 Mojż. 19:5-6; 1 Piotra 2:9; Obj. 7:1-8.

W innym obrazy, w dniu pojednania, Izrael wyobrażał nie nawrócony świat, zaś kapłani wyobrażali Kościół w Wieku Ewangelii. W dniach po dniu pojednania Izrael reprezentuje świat podczas tysiącletniego panowania Chrystusa pod kierownictwem uwielbionego Kapłaństwa.

Dalej, pierworodni Izraela, którzy ostatniej nocy przed wyjściem z Egiptu byli zachowani (bowiem anioł, który mordował wszystkich pierworodnych Egiptu, ich pominał), reprezentują Kościół Pierworodnych, którzy teraz bywają zachowani dla krwi Chrystusa, którą mają pokropione swoje serca podczas obecnej nocy grzechu. Pierworodni Izraela byli następnie wyobrażeni w pokoleniu Lewiego, odłączonym dla pewnego celu. To pokolenie reprezentuje domowników wiary w Wieku Ewangelii, z których Królewskie Kapłaństwo jest wybierane. Klasa Chrystusa, Królewskie Kapłaństwo było figurowane przez Melchizedeka, kapłana i króla Salemu, który żył za czasów Abrahama (1 Mojż. 14:17-20; Psalm 110:4; Hebr. 7:1-17, 21). Melchizedek doskonale wyobraża Chrystusa, Głowę i Ciało w chwale, ponieważ w nich łączą się te dwa urzędy, to jest urząd kapłański z królewskim, Jezus zaś jest głównym Królem i Arcykapłanem.

Ważne jednak jest, aby te różne figury i obrazy trzymać oddzielnie jedno od drugich, inaczej wynikłoby z tego chaos i zamieszanie. Pisma Nowego Testamentu rzucają wiele światła na ten przedmiot. Apostoł Paweł mówi nam, że Zakon Żydowski był cieniem przyszłych rzeczy i że kapłani Izraela wyobrażali rzeczy duchowe (Hebr. 8:1-6; 10:1).

DWA NARODY IZRAELSKIE

Pismo Św. wspomina o dwóch narodach: o Izraelu według ciała i o Izraelu według ducha (Rzym. 9:8; Gal. 6:16). W figurze, gdzie Izrael reprezentuje świat w ciągu Tysiąclecia, rodzaj ludzki znajdować się będzie w przymierzu z Bogiem i otrzyma błogosławieństwa, jak otrzymywał swego czasu Izrael. To będzie działo się stopniowo. Na początku Tysiąclecia krew „lepszyc ofiar” będzie użyta i zastosowana na korzyść całego świata. Nowe Przymierze, obiecane Izraelowi, zostanie wprowadzone, a cały rodzaj ludzki stopniowo będzie się przyłączał do Izraela, jako część ziemskiego nasienia Abrahama (Jer. 31:31-34; Izaj. 2:2-4; Mich. 4:1-4; 2 Mojż. 12:3; 22:16-18). Duchowy Izrael będzie wtedy niewidzialnym rządcą jako uwielbione duchowe istoty panujące w Królestwie Chrystusowym, które stanie się „pożądaniem wszystkich narodów”, któremu też „wszelkie się kolano skłoni i wszelki język będzie wyznawał” (Agg. 2:8; Izaj. 45:23).

Jak Mojżesz był pośrednikiem starego Prawa Zakonu, danego Izraelowi, tak Chrystus będzie pośrednikiem Nowego Przymierza, Wielkim Prorokiem, o którym Mojżesz prorokował mówiąc: „Proroka wam wzbudzi Pan Bóg wasz z braci waszych jako mnie; onego słuchać będziecie we wszystkim, cokolwiek do was mówić będzie. I stanie się, że każda dusza, która by nie słuchała tego proroka, będzie wygładzona z ludu” (5 Mojż. 18:15-19; Dzieje Ap. 3:22-23). Ten Wielki Pośrednik będzie zdolny uczynić dla świata to, czego Mojżesz nie był zdolny uczynić dla Izraela. Mojżesz nie był zdolny darować grzechów Izraelowi ani podnieść go z upadku i przyprowadzić go do doskonałości i restytucji. Lecz rzeczywisty Pośrednik to uczyni dla całego świata, ktokolwiek tylko tego zechce.

Głowa tego Wielkiego Proroka i Pośrednika powstała spomiędzy Izraela więcej niż osiemnaście stuleci temu. Od tamtej pory Pan wybierał Ciało tego Pośrednika. Jedynie poświęceni, wierzący w Chrystusa, stają się członkami tego Ciała w teraźniejszym czasie, którzy przychodzą do znajomości Prawdy, mogą być przypodobani do nóg tego Ciała, ponieważ znajdujemy się przy końcu Wieku Ewangelii oraz przy końcu kompletowania tego Wielkiego Mesjasza. Głową Jego jest Jezus, który kupił cały świat swoją drogocenną krwią, której zasługi przypisał swojemu Kościołowi, aby ten mógł stać się częścią wielkiej ofiary za grzech – za świat; jak tylko dzieło sprawowania ofiary tej zostanie zakończone, Pan natychmiast rozpocznie dzieło przyprowadzania rodzaju ludzkiego do doskonałości.

KREW KOZŁÓW I CIELCÓW

Dzieło, jakie ma być przeprowadzone w nowym okresie, będzie miało na celu wyrzucie prawa Bożego na sercach ludzkich i przyprowadzenie ludzkości z powrotem do fizycznej, umysłowej i moralnej doskonałości, jaką pierwotnie posiadali pierwsi nasi rodzice przed upadkiem. Wtedy rodzaj ludzki nie tylko będzie zdolny zachować doskonałe prawo Boże, ale będzie się w nim rozkoszował. Tym, który jedynie może przyprowadzić rodzaj ludzki do doskonałości, jest Pan nasz, Jezus Chrystus, który jest tym narzędziem wybranym od Boga do przeprowadzenia tak wielkiego dzieła. On jest tym doskonałym, bez grzechu, który z rozporządzenia Bożego położył życie swoje za Adama i cały rodzaj ludzki.

Gdy Mojżesz miał ogłosić ludowi prawo Zakonu, wziął krew cielców i kozłów i pokropił najpierw tablice prawa, a następnie lud izraelski (2 Mojż. 24:3-8). Tym sposobem prawo Zakonu zostało nadane czyli, że lud izraelski zawarł przymierze z Bogiem, figurowało ustanowienie Nowego Przymierza przez Chrystusa, który zadość uczynił Boskiej sprawiedliwości, którą reprezentowały księgi Zakonu, a następnie Pan w ciągu całego tysiąca lat swego panowania jako Pośrednik kropić będzie wszystkich lud i świat krwią „lepszyc ofiar”: Chrystusa – Głowy i Ciała. Tym sposobem będzie zawarte przymierze między Bogiem a światem (Hebr. 9:15-23).

KREW PRZEDSTAWIONA PRZEZ ARCYKAPŁANA

W figurze zauważyliśmy, że pokolenie Lewiego zostało odłączone i miało reprezentować pierwotnych Izraela (4 Mojż. 8:14-19). Z tego pokolenia byli wybierani kapłani – rodzina Aarona, arcykapłan i kapłanów Wieku Ewangelii, Maluczkie Stadko. Pozostali z pokolenia Lewiego przedstawiają tych wierzących chrześcijan, którzy nie uczynili swego powołania i wybrania pewnym, dlatego nie będą należeć do Królewskiego Kapłaństwa, ale do Wielkiego Grona – Obj. 7:9-17; Psalm 45:10, 15-16.

Podczas dnia pojednania ofiary sprawował arcykapłan, który krew wносił do świątyni najświętszej – krew, którą kropił ubłagalnią. Arcykapłan ofiarował, czyli przynosił Bogu krew tak cielca, który wyobrażał Jezusa, jak i kozła Pańskiego, który wyobrażał członków Ciała Chrystusowego (3 Mojż. 16:14-15; Hebr. 13:11-13). Po wniebowstąpieniu Chrystus Pan okazał się w rzeczywistości „świątynią najświętszą” – w samym niebie z własną krwią, którą przedstawił za członków swego Ciała (Hebr. 9:24). Przy końcu Wieku Ewangelii, gdy członkowie Jego Ciała zostaną ofiarowani, On znowu okaże się przed rzeczywistością „ubłagalnią”, aby przedstawić krew kozła Pańskiego, która ma być za „wszystek lud”, to jest za cały rodzaj ludzki. Zasługi tej ofiary w rzeczywistości

są zasługami Jezusa, tylko że są innym przedstawieniem Jego własnej zasługi przez Ciało Chrystusowe. Wszystko to jest dziełem Wieku Ewangelii.

DZIEŁO PANOWANIA POŚREDNIKA

Między innymi obowiązkami, które pełnili kapłani, był obowiązek nauczania ludu. Nauczali oni szczególnie woli Bożej i informowali lud, jak zbliżyć się może do Boga, w jaki sposób składać ofiary i w ogóle o wszystkim, o czym Izraelici winni byli wiedzieć. Nadto ofiarowywali dary i ofiary za lud, który przynosił swoje ofiary i dary kapłanom.

To wyobrażało dzieło przyszłego wieku. Ludzie będą przystępować do Chrystusa – Głowy i Ciała. Bóg nie będzie bezpośrednio miał styczności ze światem w czasie panowania Chrystusa, bowiem wszystek sąd powierzył Synowi, który będzie sądził cały rodzaj ludzki podczas Dnia Sądnego, przez tysiąc lat (Jan 5:22-27; Dzieje Ap. 17:31; 2 Piotra 3:7-8). Wielki Pośrednik stać będzie między Bogiem a światem.

Gdy skończy się dzieło Pośrednika, cały rodzaj ludzki będzie przyprowadzony do doskonałości; wtedy Chrystus odda królestwo Ojcu, przestanie być Pośrednikiem między Bogiem a ludźmi, a cały rodzaj ludzki znajdzie się wprost w rękach Jahwe. Wszyscy, którzy wtedy przejdą zwycięsko próbę, otrzymają żywot wieczny. Ci zaś, co nie okażą się wiernymi w próbie, umrą śmiercią wtórą, z której nie będzie wybawienia (1 Kor. 15:24,28; Obj. 20:7-9).

KRÓLEWSKIE KAPŁAŃSTWO

Dzieło ofiarowania jeszcze nie jest zakończone. Ostatni członkowie Ciała Chrystusowego obecnie składają swe życie w ofierze, poddając swą wolę pod wolę Bożą. Ci codziennie dopytują się: „Jaka jest wola Boża względem mnie?” Oni wiedzą, że cokolwiek czynią, wszystko musi być ku chwale Bożej.

We wszystkich sprawach codziennego życia starają się więc pełnić wolę Bożą. Unikają wszystkiego, co mogłoby przeszkadzać im w wykonywaniu dzieła Bożego. Nie jest to dla nich niewolą, przeciwnie błogosławiona wolność. Ci karmią się codziennie pokarmem, którego figurowały chleby pokładne w świątyni. Są oświeceni światłem złotego świecznika. Codziennie ofiarowują kadzidło, które w figurze paliło się na złotym ołtarzu. Są oni dziećmi światłości, a nie synami nocy lub ciemności. Mają też Orędownika u Ojca, dzięki któremu mogą mieć odpuszczone wszelkie niedoskonałości (1 Jana 2:1). Sądzą oni samych siebie i pozbywają się swoich słabości, aby nie byli sądzeni przez Pana za niewierność. Jeżeli zauważą, że uczynili coś złego, natychmiast spieszą się, by to naprawić i udają się do tronu łaski o przebaczenie i oczyszczenie. Starają się też korzystać z tego, czego nauczyli się w szkole Chrystusowej, by

bardziej rozwinąć w sobie charakter i coraz więcej oceniać krew Chrystusa.

R-
„Straż”